

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. június 14-én.

Jakab levele 4. rész 2-3. verse: „Nem kapjátok meg, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékoználni.”

Kedves Testvéreim!

Miért nem tudunk jól imádkozni? Igehirdetés sorozatunk harmadik részéhez érkeztünk el. Eddig azt a választ kaptuk a Szentírásból, hogy azért nem tudunk jól imádkozni, mert hiba lehet már rögtön a kapcsolódásban, ahogyan szeretnénk Istenhez közelebb jutni. A második válasz pedig úgy hangzott a kérdésre, hogy azért nem tudunk jól imádkozni, mert nem ismerjük el Isten dicsőségét. Mostani igeszakaszunk pedig arra hívja fel a figyelmet, hogy imádságainknak lehet egy olyan hibája is, hogy nem a megfelelő lelkülettel kérünk.

Imádságaink nem jó lelkületét megmutatja az is, hogy amit kérünk, azt nem kapjuk meg. Természetesen tudom, hogy ez sokkal összetettebb kérdéskör annál, mintsem, hogy ezt ennyire rövidre lehessen zárni. Tudom, hogy nagyon sokféle oka lehet annak, hogy a kéréseink, amiket imádságban elmondunk, azok nem teljesülnek. Nem is tudok a mai igehirdetésben ezekre kitérni. Most ezt a nagyon rövid ténymegállapítást fogadjuk el, hogy vannak olyan kéréseink, amelyek nem teljesülnek. És fogadjuk el azt a két rövid figyelmeztetést, amit Jakab ehhez hozzáfűz.

„Nem kapjátok meg, mert nem kéritek.” Kicsit furcsán álltam meg ezelőtt a kifejezés előtt. Van olyan, hogy nem kérünk valamit? Van olyan, hogy számunkra fontos, és azt nem vesszük Isten elé? Biztosan nincsen. Ezt pedig ki merem mondani, hogy 100%-osan biztos vagyok abban, hogyha valami nekünk rendkívül fontos, akkor azért imádkozunk. Vizsgára készül a gyermekünk, vagy az unokánk, akkor biztosan imádkozunk érte. Beteg valaki a családjából, akkor őt is Isten elé vesszük. Nagyobb anyagi döntést hoz meg valaki a szeretteink közül, akkor imádkozunk azért, hogy mindez jól sikerüljön. Ezeket a kéréseket elmondjuk Istennek. Sőt, nem csak a saját életünk kapcsán, vagy a szeretteink kapcsán tesszük meg ezt, de a tágabb környezetünkben is.

Imádságainkban ott vannak azok, akik valamilyen nehézséggel küzdenek. Egy kedves, szeretett családtag súlyos beteg. Nem kérdés, hogy imádkozunk a betegért is, és azokért is, akik ápolják, gondozzák őt. Valakinek a lelkében súlyos megpróbáltatások vannak. Nem kérdés, hogy Isten elé vesszük a lelki gyötrelmeit, hogy Isten oldja meg őket. Imacsoportunk is ezt a szolgálatot végzi. Olyan kéréseket, amik nagyon fontosak valakinek, azt megerősített hadtestként ők is imádságban elmondják Istennek.

Vannak tehát azok a kérések, amiknél nem kérdés, hogy azokat elmondjuk imádságban. Milyen kérésekről lehet akkor itt szó? Mi az, amit nem kérünk? Talán feltehetem úgyis a kérdést, hogy mi az, amit nem merünk kérni? Olyan dolgok, amikről érezzük, hogy nem feltétlenül felelnek meg Isten akaratának. Valamire nagyon vágyunk, de nem vagyunk biztosak abban, hogy az belefér abba, amit kérhetünk.

Sok évtizeddel ezelőtt olvastam egy könyvet, aminek a címe már nem emlékszem, de egy jelenete mélyen bennem maradt. Egy idősödő anglikán lelkész a településen élő egyik árva fiút elkezdte tanítani. Értelmes fiú volt, gyorsan tanult, a személyisége is rendben volt. Aztán eljött az idő, amikor kiderült, hogy a fiú nem maradhat már abban az otthonban, ahol addig lakott, és messzire fogják költöztetni. A fiú nagyon félt az idegen környezettől, és megkérte a lelkészt, hogy fogadja örökbe. A lelkész pedig imádságában azt mondta: „tudom, uram, hogy eddig nem kértem Tőled semmit. Most kérem, hogy ezt a fiút hadd fogadjam örökbe. És kérem, hogy most az egyszer add meg nekem azt, amit én szeretnék.” Majd mellé tett még egy akkor számomra megdöbbentő mondatot: „most az egyszer ne úgy legyen, ahogyan Te akarod, hanem úgy, ahogyan én”. Folyamatosan küzdöttem azzal az érzéssel, hogy mi ilyet nem mondhatunk Istennek. Valóban nem. De azt kérhetjük, hogy az Ő akarat legyen az, amit mi szeretnénk. Ha pedig így lesz, akkor az már nem csak a mi akaratunk, hanem Istené is.

Ez a történet azt mutatja meg nekünk, hogy bátran kérjünk Istentől. Akkor is, hogyha azt nem feltétlenül gondoljuk Istenhez illőnek. Ha a végén mellé tesszük azt, hogy legyen meg a Te akaratod, akkor úgy kértük, hogy Isten döntési jogába helyeztük mindazt, ami nekünk fontos, lényeges, nélkülözhetetlen.

Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor egy tőlünk messzebb lévő helyen elültetünk egy gyümölcsfát. Nem tudjuk minden nap öntözni, nem tudjuk minden nap ellenőrizni, hogy a körülmények megfelelőek-e. Bízunk abban, hogy a fácska elég vizet fog kapni, hogy semmilyen betegség nem fogja megtámadni, sem a gyökérzetét, sem a levelét. Bízunk abban, hogy olyan földbe ültettük, ahol mindig fog tápanyagot találni. A mi ráhatásunk arra volt, hogy elültessük a fát, de a többi körülményt azt nem

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. június 14-én.

mi alakítjuk. Imádságainkban és kéréseinkben nekünk is annyi ráhatásunk van, hogy kérjünk, de hogy az teljesül, vagy sem, az nem a mi hatáskörünkben van. Letesszük Isten elé, és ezzel kiengedjük a saját akaratunkból.

Miért nem tudunk jól imádkozni? Mert nem jó lellekkel kérjük. Vagyis előfordulhat, hogy nem engedjük át Istennek a döntést. Ez pedig azt jelenti, bármilyen furcsán hangzik is, hogy nem kértünk. Kimondtuk imádságban, amit szeretnénk, de nem mertük Istennek odaadni azt a kérést teljesen. Végeredményben tehát megtartottuk a kérést saját magunknak. Erre is vonatkozhat az, amit hallottunk, hogy „nem kapjátok meg, mert nem kéritek”.

Jakab apostol aztán egy másik problémát is ide hoz. „Nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek”. Azért nincsen válasz, teljesülés, mert nem jól kérünk, sőt rosszul kérünk. Itt is az az alapvető kérdés jött elő bennem, hogy lehet Istentől rosszul kérni valamit? Nem arról van szó, hogy a kérés rossz. Isten előtt nincsen jó kérés, meg rossz kérés. Van kérés, amit kimondunk, és van kérés, amit nem mondunk ki.

Lehet azonban rosszul kérni. Rossz lelki háttérrel kérni. Úgy, hogy az nem használ senkinek, nem segít senkinek, egyedül nekünk jó. Jakab apostol itt egészen konkrétan arról beszél, hogy azért nem kapjuk meg, mert amit kérünk, az csak a mi gyönyöreinket szolgálja.

Megmondom őszintén, hogy annyira nem értettem miről van itt szó, hogy nagyon alaposan meg kellett vizsgálnom mindent. A címben mi egy nagyon egyszerű, de annál találóbb szóval fogalmaztuk meg, hogy miért nem tudunk jól imádkozni, mert önző a szívünk. Mit is jelent ez az önzés?

Azt, hogy ami a másiké, az legyen az enyém, ami az enyém, az viszont ne legyen a másiké. Talán többen ismerik a gazdag mesebeli kacsát, Dagobert bácsit. Számára egyetlen cél van, hogy ő legyen a világ leggazdagabb kacsája. Semmi más nem számít. Sem a rokonai, sem a munkatársai, sem a másik kacsá. Az önzés erről szól. Senki más nem fontos, csak én.

Mik azok, amikről itt szó lehet? Talán a legelső az, amit ez a mesebeli kacsá is kiábrázol. A pénz utáni sóvárgás. Legyen annyi, ami szükséges, szoktuk mondani. De mi határozza meg azt, hogy nekem mi a szükséges? Legyünk nyersen őszinték. Szükséges az, ami az étkezésre, a ruházatra, a lakásunkra vonatkozik. A többi nem szükséges. A többi már csak ráadás. Ez azt jelenti, hogy az utazások nem szükségesei? Igen, azt jelenti. Ez azt jelenti, hogy az újabb és újabb használati eszközök, amik csak a kényelmünket szolgálják, azok nem szükségesek? Igen, ezt jelenti. Ezt pedig nehezen tudjuk a lelkünkkel megértetni. Bizony néha kérünk Istentől anyagiakat is, amelyek nem szükségesek, és erre is vonatkozik, hogy rosszul kérünk.

Mit jelenthet még az önzés? Jelentheti a hatalomvágyat, azt, hogy a dicsőség ránk vetődjön. Legyünk elismertek, növekedjen folyamatosan az a pozíció, amit betöltünk. Az egyik biblíamagyarázó úgy fogalmazta meg, hogy ezek a gyerekes kívánságok. A kisgyerekek vitatkoznak azon a homokozóban, hogy ki az erősebb, ki az ügyesebb, ki az okosabb. Amikor nekünk ezek válnak fontossá, és ezeket imádságban is kérjük, akkor rosszul kérünk.

A rosszul elmondott kérések között pedig lehet olyan is, ami kifejezetten a bűnről szól. Imádkozik valaki azért, hogy a másik felesége, vagy férje válassza inkább őt. Imádkozik valaki azért, hogy sikerüljön végrehajtani egy olyan manővert, ami mások megkárosításához vezet. Imádkozik valaki azért, hogy a család, amire készül, az sikeres legyen. Istent nem lehet megnyerni a bűn pártolására. Ez mind rosszul elmondott kérés.

Ha összegezni kellene, akkor azt mondhatnám, hogy minden kérés rosszul kimondott kérés, ahol a saját vágyaink hangosabbak, mint Isten felé a bizalmunk. Ilyenkor nem Istenre figyelünk, hanem csak magunkat halljuk meg. Rosszul elmondott kérés az, amikor ezt a világot, a benne lévő dolgokat jobban szeretjük, mint Istent.

Akkor milyen a jól elmondott imádság? Ami Isten mindenek felett való szeretetében fogalmazódik meg, és amelyik elfogadja azt, hogy a döntés soha nem a mienk, hanem mindig a Mindenható és Örökévaló Istené.

Adja meg nekünk Isten, hogy tudjunk mindig jól kérni!

Amen!